

TEXTO ARISTÓTELES ÉTICA.

1º DE BACH

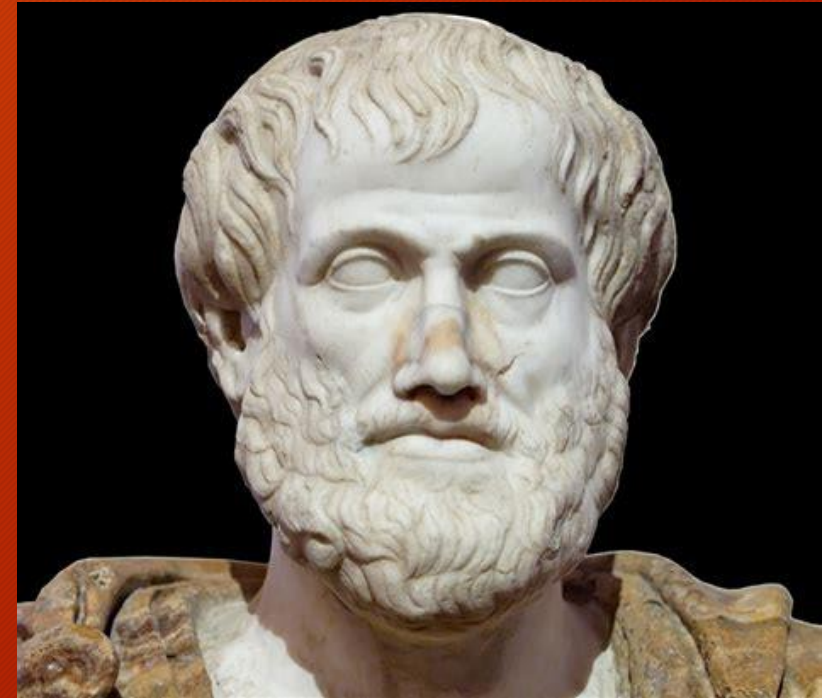
ÉTICA ARISTOTÉLICA

«Se a **felicidade** é a actividade conforme coa **virtude**, é claro que é a que está conforme coa virtude máis perfecta, é dicir, a [da facultade] máis elevada. Xa se trate da intelixencia ou doutra facultade, e que esta facultade sexa divina ou **o que hai máis divino en nós**, a actividade desta facultade, segundo a súa virtude propia, constitué a **felicidade perfecta**. E posto que cremos que o pracer dee estar asociado á felicidade, a máis agradable de todas as actividades conforme a virtude é, segundo a opinión común, a que é conforme á **sabedoría**. Parece, pois, que a **filosofía** leva consigo praceres maravillosos tanto pola súa **pureza como pola súa duración**»

Ética a Nicómaco, Aristóteles

ÉTICA ARISTOTÉLICA

- Aristóteles é un **continuador do intelectualismo ético** de Sócrates (para facer o ben hai que coñecerlo, o mal é causa da ignorancia).
- Sen embargo, afirma que para ser virtuoso moralmente non só hai que coñecer o ben , senón **tamén querer facelo**.

Ética. Aristóteles

- Ética (**ethos** = hábito ou costume).
- A **virtude** (*areté*) xorde da **repetición de actos bos** → A persoa virtuosa e aquela que de xeito habitual realiza actos bos.
- O obxectivo ou fin (*telos*) e a felicidade = ben supremo.

Ética. Aristóteles

- A **felicidade** sería “aquel **ben** que o **escollemos polo que é e non por outra cousa**”. (*Ética a Nicómaco. Libro I. Capítulo VII, Aristóteles*)
- Ese é o ben máis perfecto = ben supremo.

Non escollemos a riqueza ou os honores polo que son, senón porque **pensamos que nos farán felices**. É dicir, son un medio para acadar un fin (a felicidade).

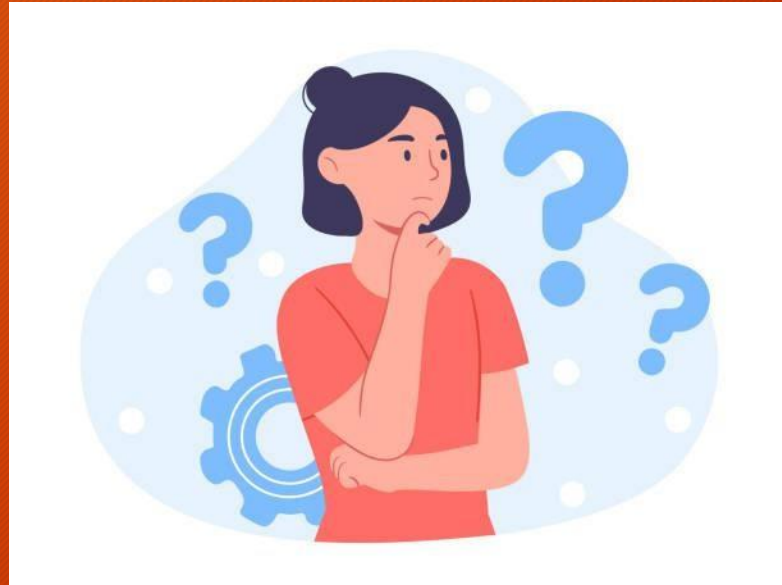

Escollemos a felicidade polo que é sin necesitar de nada máis.

Ética. Aristóteles

Unha vez definida a felicidade, Aristóteles se pregunta:

Que nos fai felices?

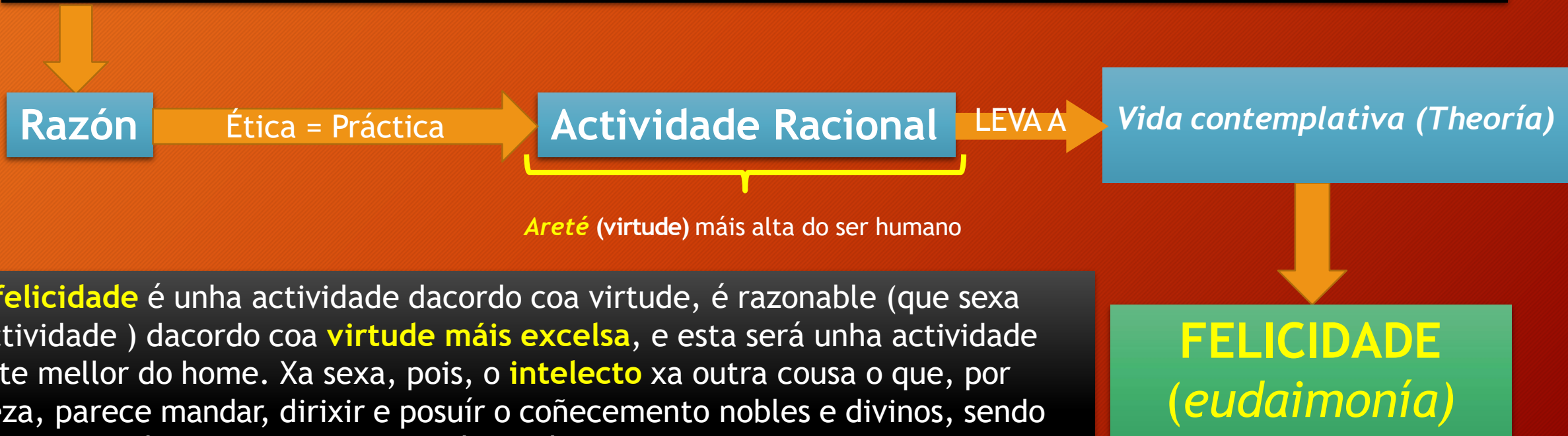
Ética. Aristóteles

- Todo ser posúe unha **tendencia natural á realización da forma que lle corresponde.**
- A forma (*eidos*) que lle corresponde ao **seres humanos** é a **humana.**

Ética. Aristóteles

E que é o que fai a esencia humana distinta á do resto dos animais?

“Se a **felicidade** é unha actividade dacordo coa virtude, é razonable (que sexa una actividade) dacordo coa **virtude máis excelsa**, e esta será unha actividade da parte mellor do home. Xa sexa, pois, o **intelecto** xa outra cousa o que, por natureza, parece mandar, dirixir e posuír o coñecemento nobles e divinos, sendo esto mesmo o máis divino que hai en nós, a súa **actividade dacordo coa virtude propia será a felicidade máis perfecta**.

(Libro X. Capítulo VII. *Ética a Nicómaco*. Aristóteles)

Ética. Aristóteles

- Aristóteles é **realista** e é consciente de que o ser humano **non é un ser puramente racional**.
- Tamén é un **ser sensible = Paixóns, sensacións, desexos** que **debemos satisfacer moderadamente**
- Aristóteles afirma que a **alma é bipartita**:
 - Racional
 - Irracional:
 - Vexetativa: Encargada de funcións vitais (irrelevante desde un punto de vista ético).
 - Desiderativa: Onde residen os desexos e paixóns.
- A **parte racional** da alma debe **controlar** as **paixóns e desexos** (a quen te sona?)

*“Algúns puntos sobre a alma xa foron suficientemente estudados nos tratados exotéricos, e hai que servirse deles; por exemplo que **unha parte da alma é irracional e a outra ten razón**” (Ética a Nicómaco, Libro I. Capítulo XIII, Aristóteles)*

Ética. Aristóteles

- Debido a esta **doble dimensión humana** (intelectual e sensible) deduce **dous tipos de virtudes**:
 - **Dianoéticas** (de natureza intelectual)
 - **Éticas** (carácter, morais)

Ética. Aristóteles

- 1. Explica a conexión que establece Aristóteles neste texto entre sabedoría, virtude e felicidade.

Sabedoría (virtude *dianoética* resultado da actividade racional / intelectual) → **Virtude propia do ser humano** = **Felicidade máis perfecta**